

върща съ цѣло стадо овце, за-
обиколиха го селянитѣ:

— Отде имашъ тия овце?

— Отъ морето. Колкото щете
овце въ морето...

Затичиха се къмъ брѣга.
Пръвъ успѣ да стигне тамъ
селскиятъ пждаръ и се хвърли
въ морето. Когато другитѣ на-
дойдоха, той, заморенъ отъ
тичането, бѣше почналъ да се
дави.

— Вижте! Вижте! — зави-
каха надошлитѣ, като видѣха
да стърчи брадата му надъ
водата. — Тамъ има и кози...
Гледайте... — и се нахвърля-
ха въ морето. Щѣха да се из-
подавятъ. Едвамъ се измъкнаха
мокри-мокренички на брѣга.

Презъ туй време дѣдото вър-
шаше стадото на овчаря. На-

обиколиха го селянитѣ викнаха
срещу него: — Де сж овцетѣ?

— Ето овцетѣ, — отговори
старецътъ! — Елате при ов-
чаря!

Отидоха при овчаря. Дѣдото
откова бѣчвата, даде на овчаря
сто и две жълтици и рече:

— Вземи, овчарко, тия па-
ри: сто жълтици за обзалога,
а за другитѣ две жълтици ми
избери два овена огоени.

Овчарътъ избра два овена.
Подкара ги дѣдото и рече на
селянитѣ:

— Хайде елате сега съ мене
да заколимъ овнитѣ, та да ви
нагостя богато. Да похапнете
и да разберете, че на злото
дѣдо съ зло не върща. Затова
му Богъ помага, та намира и
жълтици, и снопи и овце!

Георги Караивановъ

КОСЪ ПРЕДВЕСТНИКЪ, Я ЗАПЪЙ

Косъ предвестникъ, я запѣй,
горски клони залюлѣй!

Вижъ по малката пжтечка
свѣти златна бубулечка
рано тръгнала е пакъ,
да нажса кукурякъ,
да послуша отъ душица
твоята чудна пѣсенчица...

Косъ предвестникъ, я запѣй
и синчеца залюлѣй!

Чеуе ли сърна-сърница,

ще отиде за тревѣца,
дето малката пастирка,
свири на върбова свирка.
Косъ предвестникъ, я запѣй,
младо старо залюлѣй!
Твоята радостъ нека екне,
та на всѣки да олекне,
На мегдана срѣдъ селото
ситно почне ли хорото,
азъ подъ буково дръвце
ще имъ свиря отъ сърдце...

И. Стубель